

siges at være fastslaaet internationalt for Patenters Varighed, og derfor er jeg meget betænkelig ved denne Forandring til 10 Aar, og det er i hvert Fald et Spørgsmaal, som maa tages under meget nøje Overvejelse. Landstinget havde som jagt vedtaget 15 Aar. — I § 5 er der ogsaa Forandring. Landstingets Forslag havde — for Hesten lige som Regeringsforslaget — en Bestemmelse om, at ingen i sin Bedrift uden Patenthaverens Samtykke maatte anvende den patenterede Fremgangsmaade. Folketinget har ændret det til, at Forbudet kun rammer Anvendelse i Erhvervsøjemed, altsaa en Forandring af ikke ganske ringe Betydning. Jeg henleder Opmærksomheden paa den, — jeg kan for Hesten for mit Bedkommende godt flaa mig til No med den Affattelse, som Folketinget har givet Bestemmelsen, men jeg gør opmærksom paa, at der her foreligger en virkelig Forandring. — I § 7, som omhandler Gebhyret, er der ogsaa foregaaet betydelig Forandring i Folketinget. Folketingets Affattelse vil medføre, at Patenters Erhvervelse her i Landet endogfaa blot for de 10 Aar, som der er Tale om efter Folketingets Affattelse, ville blive dyrere end i noget andet mig bekendt Land. Folketingets Affattelse vil medføre en Afgift af 1,180 Kr. for 10 Aar. Efter Regeringsforslaget vilde Afgiften være for 15 Aar 680 Kr.; Folketingets Mindretal havde opstillet et andet Forslag, hvorefter Afgiften for 10 Aar blev 605 Kr. Jeg vil ingentunde kunne blive staaende ved det, der er vedtaget i Folketinget angaaende Betalingen for Patenter, og jeg antager heller ikke, at dette Ting kan gøre det, da det aviger saa overordentlig fra de Bestemmelser, som Landstinget har vedtaget i saa Henseende. — Der er yderligere i § 7 stet en lille Forandring med Hensyn til den der nævnte Underretning til Patenthaverne, den skal jeg imidlertid ikke dvæle ved. Derimod nævner jeg, at det oprindelige Lovforslags § 7, hvorefter det forbeholdtes Staten at forfærdiske Krigsmateriel uden Hensyn til det tagte Patent, er udgaaet. — I § 8, som omhandler Patenters Overgang til almindelig Benyttelse eller til Benyttelse for Staten, under fuld Erstatning, er bestemt, at i begge Tilfælde enten Opfindelsen skal bruges af Staten eller være til almindelig Brug, kræves Lovhjemmel.

Jeg anser ikke Bestemmelsen for videre heldig, og jeg mener, at man nok kunde kræve, at Staten havde Ret til at overtage Patentet paa en noget anden Maade, nemlig ved en administrativ Bestemmelse, uden at man behøvede at kræve Lov i dette Tilfælde. — I § 9, der handler om Patentkommissionen, er der ogsaa foretaget meget væsentlige Forandringer. Ifølge Regeringsforslaget og Landstingets Affattelse stod i Spidsen for Patentkommissionen en Embedsmand, og Antallet af dens Medlemmer var seks. Formanden Lønnedes som Embedsmand fast, medens de øvrige Medlemmer fik Honorarer ifølge Bevilling paa Finansloven. Folketinget har forandret denne Ordning derhen, at samtlige Medlemmer skulle kun være udnævnte paa Tid paa samme Maade, som det var vedtaget her for de tilforordnedes Bedkommende — derimod ikke for Formanden — og at der skal tillægges samtlige Medlemmer Honorar paa Finansloven. Jeg maa anse denne Bestemmelse for meget uheldig. Det kan ikke nægtes, at naar man ikke i Spidsen for Patentkommissionen vil stille en Mand, for hvem det bliver et Hovederhverv at paase alt, hvad der henhører under Patentbeskyttelse, kan man efter min Mening ikke komme til en heldig Ordning, og det gælder i Særdeleshed ved Overgangstiden, hvor der ikke blot er Tale om Udstedelse af ny Patenter men ogsaa om at indordne de ældre Patenter under den ny Lovs Bestemmelser. — Jeg skal derefter nævne, at i § 23 under Nr. 3 var der tidligere paalagt Patentkommissionen at udstede Bekendtgørelse over for Udlændinge, nu skulle disse underrettes ved anbefalet Brev. Jeg anser det imidlertid ikke for at være en Forandring, som har særdeles stor Betydning. — I § 24 er der gjort en Forandring, som jeg for Hesten kan modtage. Der er nemlig tillagt Patentkommissionen en større Ret til endelig at afgøre Spørgsmaal i visse Tilfælde, som ifølge Landstingets Affattelse skulde henhøre under Domstolene. — I § 26 bestemmes, at "Sager, der gaa ud paa Straf i Henhold til § 2, behandles som private Politisager", efter Landstingets Affattelse behandlede de som offentlige Politisager.

Der er som sagt stet en hel Del andre Forandringer, men de ere af mindre væsentlig Betydning. Jeg har her nævnt de vigtigste.